

Dítě budoucnost farnosti

▼ neděli vyhlásíme výsledky soutěže

sobotní předvečer

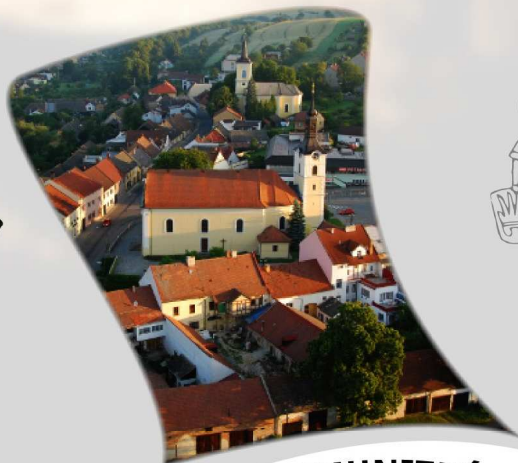
17,00 křtiny doprovázené zpěvem chorálu

18,00 koncert duchovní hudby

19,00 oslava ve dvoře fary

neděle třetího října

**14,00 mše svatá a uvedení nového faráře
hlavní celebrant generální vikář Mons. Jiří Mikulášek
zpěvem doprovází Svatomichalská gregoriánská schola**

**15,00 žehnání a prohlídka prostor KOMUNITNÍHO CENTRA
následuje program farního dne**

ŘÍJEN 2010

Úvodní slovo.....	2
Vzpomínáme	3
Farní budování.....	5
Živá farnost	9

Příspěvky ze života farnosti

Bohatá Ukrajina.....	17
Prázdninový pobyt rodin v Sobotíně.....	20
Dívčí tábor u Nové Vsi.....	21
Pěší pouť Fulnek - Slavkovice.....	21
Farní tábor	23
21. Festival mládeže v Medžugorji.....	24
Italové v Olešnici.....	25
Pout'ový táborák.....	26
Pěší pouť na Velehrad.....	26
Cyklotour	27
Ministrantský čundr.....	27
Pout' do Neratova	28
Rodiny ve Žďáře	28
Pout' do Bohuňova	29
Expedice Makedonie - Řecko.....	30
Farní pouť Sloup, Vranov, Křtiny.....	30

Ze života farnosti

Pozvánky.....	31
Svátosti a svátostiny.....	31

Vezmi a čti

Antoine de Saint-Exupéry pronáší ústy Malého prince životní zkušenost, kdy říká: „...správně vidíme jen srdcem.“ Svátý Řehoř Veliký píše: „...v Písmu svatém se učíme poznávat Boží srdce.“ Znamená to vidět svět očima Božíma, očima milujícího Otce. Náš pohled je zastřen přemírou starostí a bolestí, kterými si lidé tak často zbytečně ubližují. Pohled Boha Otce nemá ve středu zorného pole jen bolest a úzkost, ale celý náš život vnímá skrze lásku Nejsvětější Trojice, na které nám dává podíl.

Zde se zrodilo i pozvání našich biskupů, kdy v rámci příprav k oslavě 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Moravu chtěli, aby náš národ znovu otevřel pokladnici Písma a učil se poznávat Boží srdce v Božích slovech. Změnit náš pohled na svět, nevidět jen to negativní a zlé, ale poznat samu krásu stvoření, které je tvůrčím činem Boha Otce a jehož korunou je sám člověk. Uvidět očima Božíma sami sebe a nejen sebe, ale i lidi kolem nás a celý svět.

Program „VEZMI A ČTI“ se nechává inspirovat stěžejní událostí ze života sv. Augustina, při které klíčovou roli sehrálo právě Písmo svaté. V osmé knize *Vyznání*, která je jeho životní zpovědí, líčí Augustin okamžik v létě roku 386 v zahradě svého domu, kdy v těžkém vnitřním boji hledal pravdu i sebe samého. Tehdy uslyšel dětský hlas, jak říká: „Tolle, lege, tedy: Vezmi (a) čti!“ Tuto výzvu Augustin pochopil jako hlas Boží. Otevřel Písmo svaté a v něm začal nacházet vnitřní pokoj a sílu.

Možná i my často hledáme, tápeme a náš pouze lidský pohled nestačí na rozřešení všech záhad a otázek života. Dovolte samotnému Bohu vstoupit skrze čtení Písma svatého do vašeho srdce a hledět na vlastní život pohledem Božím. Pomoc na cestě při čtení Písma svatého vypracovalo i Pastorační středisko brněnské diecéze v podobě záložek nebo brožurek, i na stránkách www.vezmiacti.cz, kde jsou vysvětleny různé přístupy ke čtení Písma svatého jako i příklady, jak se modlit nad úryvky.

Přeji Vám radost při objevování této cesty „od srdce k srdci“

Váš farář Pavel

Vzpomínka na pana děkana Leopolda Benáčka

Letos 12. září uplynulo šedesát let od zatčení pana děkana Leopolda Benáčka. Připomeňme si tuto významnou osobnost a především okolnosti spojené s jeho zatčením a vězněním.

Před volbami roku 1948 byli komunisté na Olešnicku v naprosté menšině, ale dobře si uvědomovali, že nejvíc uznávanou osobností Olešnicka, za kterou stálo nejvíc lidí, byl římskokatolický farář, děkan profesor Leopold Benáček. Byl člověkem vynikajících kvalit, aktivním, houževnatým, podnikavým, pracovitým a příkladným knězem. Místní komunisté jej požádali, aby promluvil k občanům, aby volili jednotnou kandidátku národní fronty. Pan děkan tuto nabídku a jakoukoli další spolupráci s KSČ radikálně odmítl. Tudíž po volbách

roku 1948 na Olešnicku nejvíce vadila nastupujícímu režimu tamní farnost v čele s farářem. Náboženský život zde byl hodnocen jako reakční a že je třeba jej zlikvidovat. Pan děkan dbal na výchovu mládeže. Z Olešnické farnosti do padesátých let vycházel téměř každým rokem nový kněz. Duchovní správce byl po všech stránkách aktivní a komunisté byli přesvědčeni, že jeho další pobyt by mohl zpomalit zakládání družstev na Olešnicku a začali jej sledovat.

12. 9. 1950 po ránu přijeli na Olešnickou faru dva páni a představili se jako příslušníci StB. Nařídili panu děkanovi, že musí jet s nimi na školení, ale neřekli kam. Mohl si s sebou vzít jen nejnutnější osobní potřeby. V autě mu zavázali oči a zavezli jej do kláštera v Želivě. Cestou jeli přes Nedvědici, kde k nim musel přistoupit i tamní farář P. Jan Hřebíček.

Tenkrát bylo v Želivě vězněno na šest set kněží. Velitel koncentráku Alois Pokorný vítal všechny nově příchozí slovy: „Faráři, žádný Bůh není. Budete tady tak dlouho, až chcípnete!“

V Želivě byl pan děkan vězněn na samotce a vyslýchán. Později byl držen na společných celách, odkud byli vězni posíláni na různé práce. Dne 6. 9. 1951 se mohl za doprovodu strážce zúčastnit pohřbu své zesnulé maminky v Olešnici.

Koncem roku 1951 byl přeložen do Hájku u Prahy, kde byl opět klášter přeměněný na věznici. Po dobu věznění mu byly povoleny dvě návštěvy členů rodiny.

V dubnu 1953, kdy se odehrával veřejný proces v Olešnici, měl již pan děkan za sebou 31 měsíců věznění a ponižování bez soudu. Dne 10. 4. 1953 byl postaven před trestní komisi ONV v Kladně a uznán vinným za přestupek podle §101 a potrestán odnětím svobody v trvání šesti měsíců s vedlejšími tresty: navždy zákaz činnosti duchovního, zákaz pobytu v okrese Boskovice navždy a uveřejněním tohoto nálezu po dobu čtrnácti dnů na úřední tabuli MNV v Olešnici.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno: „*Leopold Benáček slovy a skutky porušoval lidově demokratický řád, ve svém bývalém působišti působil reakčně, brzdil vývoj socializace na venkově a stavěl se proti všem socialistickým snahám občanů.*“

Pan děkan byl tedy odsouzen na šest měsíců vězení, ale ve věznicích si pobyl 32 měsíců, a to v krutých podmínkách. Hlavním důvodem bylo to, že byl místními komunisty označen jako nepohodlný reakcionář brzdící vývoj socialismu. Za měsíc po soudu, kolem 10. 5. 1953, byl z vězení propuštěn, ale do své farnosti se vrátit nesměl. Byla mu nařízena práce na státním statku v severních Čechách. Tam ještě s jinými kněžími v těžkých podmínkách ošetřoval prasata. Snad to bylo pro něho záměrně vybrané pracoviště, kde se například výkaly odnášeny v kbelících na vzdálené hnojiště. I bydlení tam bylo ponižující. Asi po roce se dostal do Brna a našel si práci jako pomocný dělník ve skladu. Postupně se propracoval a dělal hlavního skladníka. Při následných prověrkách bylo poukázáno na jeho minulost a bylo nařízeno jej propustit. Potom si našel zaměstnání jako průvodčí městské dopravy a mnoho Olešňáků si pamatuje, jak je vozil po Brně tramvají až do roku 1966, kdy jako pětasedesátiletý odešel do důchodu. Po odchodu do důchodu dostal souhlas k výkonu kněžského povolání a nastoupil do duchovní správy v Nosislavi. Rozsudek, který byl nad ním v roce 1953 vyneseno, však odvolán nebyl. Do Olešnice se mohl podívat až v srpnu roku 1968 na pout'. Měl v kostele kázání, ve kterém se ani slůvkem nezmínil o křivdách a bezpráví, které zakusil.

V roce 1967 podal protest proti rozsudku, podle kterého byl odsouzen, okresnímu prokurátorovi v Kladně a žádal o revizi. Okresní prokurátor pak v roce 1969 zrušil rozsudek v plném rozsahu.

Pan děkan se za své devatenáct let trvající šikanování, žalářování a ponižování nedočkal od tehdejšího režimu žádné omluvy, natož nějakého odškodnění.

Ještě jedenáct roků působil v Nosislavi. S elánem a horlivostí spravoval tamní farnost. Uprostřed rozdělané práce se dne 19. 7. 1977 neprobudil, a farníci jej našli na faře mrtvého.

Celých devatenáct let, kdy mu byl pobyt v Olešnici zakázán, si přál, aby mohl alespoň po smrti odpočívat mezi olešnickými farníky, na které nikdy nezapomněl. Jeho poslední přání se mu splnilo.

Odpočinutí věčné dej mu, Pane.

Zdroj: Olešnické memento - autor Josef Novotný

„I největší řeka vyvěrá napovrch jako nenápadný pramen...“

události roku 2008

Myšlenky se rodí a zanikají, jiné dozrávají a postupně dochází svého naplnění. Psal se **26. den v měsíci dubnu** Léta Páně **2008**. Na první pohled obyčejná, tuctová sobota, jakých už naše farnost zažila bezpočet. A přece nebyla tak obyčejná, aby se na ni dalo jen tak zapomenout. To, co se oné soboty nastartovalo, provází (a se špetkou naděje můžeme říci spoluurčuje) ráz naší farnosti. Tehdy ani ti nejodvážnější netušili, že by ve dvorním traktu v prostorách starých chlívů mohlo vzniknout komunitní centrum naší farnosti.

Sešlo se nás po ranní mši svaté na dvoře fary patnáct, a věkový průměr činil skoro dvanáct let. Začalo se vyklízením a bouráním jednotlivých příček, padala jedna stěna po druhé, prostor se začal postupně zvětšovat, muselo se otlouct veškeré zdivo, vykopat a srovnat podlahy, očistit flexkou klenuté prostory.

Při dalších brigádách dostalo každé z dětí přesně vyměřený prostor práce, na vnější stěně fasády byla sprejem nastříkaná jednotlivá pole se jmény dětí.

Pomocí majzlíku a kanga děti čistily každé svůj díl, zatímco dospělí otloukáním stropu odhalovali krásu starých kleneb.

Další pracovní soboty znamenaly nekonečné vyvážení zeminy, aby se ve vnitřním prostoru vytvořila rovina, ruku v ruce se konalo podbetonovávání základů, které se díky snižování terénu ocitly málem ve vzduchoprázdnu.

Do podzimu probíhaly jednotlivé práce s velkým nasazením a chutí farníků.

Na **podzim roku 2008** se spustila dlouho očekávaná **oprava bytu faráře**, která se postupem času změnila v generální rekonstrukci fary. Původně jsme zamýšleli nové topení, vybudování sociálního zařízení a probourání jednoho páru dveří, zazdění páru druhého. Docela jednoduchá rovnice, na jejímž konci mělo stát bydlení pro místní duchovní správce. Realita, jak už to tak v životě chodí, se postupně začala odchylovat od všech našich přání a představ.

V první polovině září jsme odstranili veškerá stará topná tělesa, vyřezali otvory pro nové rozvody topení a připravili vše na výměnu oken, která jsme stačili instalovat těsně před sněhovou pokrývkou, a to 13.12.

události roku 2009

Další práce pokračovaly po skončené zimě. V dubnu se pokládaly rozvody topení do vysekaných drážek ve zdi nebo v podlaze. Začalo se s vyřezáváním potrubí staré kotelny fary, ze které jsme naposledy vytápěli podlahové topení kostela prostřednictvím podzemní šachty.

Následovaly instalace topení, rozvody vody a nové odpady. Nezapomnělo se ani na napojení studny s užitkovou vodou na splachování. V komunitním centru se spárovalo a připravilo se čtyřicet kubíků tvrdého dřeva na topení, bylo třeba ho nařezat a uskladnit.

V létě došlo na stavbu výtahu do prvního poschodí fary, oškrabání prastarých i nových omítek v místnostech, odvlhčení kuchyně pomocí odvětrávacích hadic napojených do komína. Podařilo se zavěšení plynového kotle na faře.

Podzim byl věnován instalacím v koupelnách, došlo i na novou rozvodovou elektrickou skříň, přeložení přípojky plynu na faře a vybudování přípojky na vnější zdi sakristie pro nový kotel k vytápění kostela.

V zimě přišly na řadu sociálky s obklady a podlahami.

události roku 2010

V lednu byla položena dlažba v kuchyni. V březnu následovala instalace kamen v prvním poschodí a kuchyni, složitá napojení do komína za pomoci vzduchových výměníků. Otlučení strávených omítek ve spodní části fary v kanceláři a přilehlé místnosti. Nová elektroinstalace prvního a druhého poschodí fary.

V březnu se začalo malovat, v dubnu se nechaly přebrousit podlahy a v květnu se lakovalo. Červen jsme strávili v nové „klubkové“ místnosti vznikající ze staré kotelný.

V červenci dodělávala firma sanační omítky v presbytáři kostela a začalo se sundávání střechy, zhotovení nové vazby a položení střešní krytiny nad komunitním centrem. V srpnu se dodělala podlaha komunitního centra a v září došlo i na obklady sociálek a nový komín.

Myšlenky se rodí a zanikají, jiné dozrávají a postupně dochází svého naplnění. Děkuji všem obětavým farnicím a farníkům, kteří svojí modlitbou, přispěním a přiložením ruky k dílu přispěli k vybudování farního centra. Vážím si vaší práce, času i rad, kterými jste provázeli celou dobu budování komunitního centra, fary i opravy kostela – čas došel naplnění a tak přijměte pozvání ke společnému slavení, ke společnému sdílení hodnot naší víry.

Váš otec Pavel

Anděl

Jednou, na jaře 2008, nás otec Pavel pozval na brigádu na faru, že začneme vyklízet místnosti ve dvoře a uděláme si tam menší kavárnu. Šli jsme tedy nadšeně i s dětmi - podotýkám, že to byla první brigáda. Začali jsme vyklízet staré chlévy a mezi spoustou věcí byl také nějaký kus špinavého dřeva. Na světle jsem zjistila, že je to dřevěná soška, asi anděla. Zavolala jsem děti a ty se hned chopily restaurátorské práce. Štětečkem odstraňovaly kousek po kousku všechny nánosy prachu, až se z kusu dřeva vylouppl krásný andělíček. Měli jsme z něj obrovskou radost. Hned jsme začali vymýšlet, že kavárna by se mohla jmenovat „U anděla“, „...ale to je zastávka metra v Praze!“, podotkl jeden. A co třeba „U Rafaela, to zní vznešeně“, dodal další.

Postupem těch více než dvou let budování jsem na tuhle událost úplně zapoměla. Když jsem si ale minulý týden zapisovala do kalendáře všechny úkoly spojené s otevřením komunitního centra, zjistila jsem, že v sobotu je 2.10. - svátek andělů strážných. Je to náhoda? Postupně jsem si uvědomovala, že stejně jako z kusu dřeva se po odstranění špíny vylouppl anděl, tak ze starých chlévů plných všeho možného nepořádku se vylouppl krásný prostor pro setkávání lidí.

Všichni víme, jak je náročné něco nového vybudovat. Stojí to mnoho námahy, času i peněz. Zároveň také víme, že někdy je ještě těžší v díle pokračovat, vytrvat a uchovat pro příští generace. A tak díky vám, andělé, za to, že jste chránili všechny dělníky, že se nikomu nic nestalo a zároveň prosíme, bděte nad námi i nadále.

Anděle Boží, strážce můj ...

J.S.

Rekonstrukce fary, vytápění kostela a stavba komunitního centra očima dělníka

Tyto stavby vidím jako velká Boží díla, která On prostřednictvím nás vytvořil. Díky našim modlitbám za zdar díla, naší hmotné štědrosti při sbírkách a prostřednictvím našich rukou při vlastní stavbě, projektování, organizaci, přípravě jídla, dopravě, úklidu...

Celé to dílo vnímám také jako velký dar setkávání se s lidmi a i s Bohem, příležitost ke sdílení myšlenek, věc pokory a vytrvalosti v práci i zkoušení charakteru lidí... Je třeba si najít čas na společnou modlitbu i na společnou práci. Občasným nedostatkem bylo to, že mezi námi není člověk typu pana Hanáka, který by se mohl s plným nasazením věnovat organizaci stavby. Aby byl vždy připraven materiál, práce i člověk, který by práci vedl. I přesto se povedlo veliké dílo. Velký dík patří našim zedníkům, především Jarkovi Pešovi. Velký dík patří otci Pavlovi, který přes duchovní vyčerpání a své studium řídil celou stavbu. Největší dík ale patří našemu Pánu, „...bez Božího požehnání - marné naše namáhání!“ Nezapomínejme ale ani na naše Anděle Strážné, ti si při stavbě hodně „máklí“. Je až ku podivu, že při tak rozsáhlých pracích a při tolika lidech, kteří se na staveništi občas sešli, se nestal žádný vážný úraz.

Byl jsem vyzván, abych popsal nějaký zážitek ze stavby. Zážitků by byla celá řada, ale nejvíce se mě dotkly dvě příhody, jedna fyzicky, druhá duchovně. Začnu s tím fyzickým dotekem, který pro mě, ani pro Jarka Pešu nebyl nijak příjemný. Natahovali jsme tehdy s Jarkem jemnou maltu z lešení v koupelně a filcovali. Tu se ozval praskot a rána - jedna špatná fošna se pod námi zlomila, druhá propadla mezi kozami. Jarek spadl na beton, obrazil si žebra a málem se skalpoval zednickou lžící, já dopadl obkročmo na železnou kozu ... Naštěstí tam nikdo jiný nebyl, naše slova tehdy nebyla nijak svatá. Já jsem svoji kostrč vnímal ještě dlouho a Jarek svá žebra ještě déle.

A nyní příhoda duchovní. Říká se, že vše špatné je i pro něco dobré. Jednou jsem v úterý navečer v kostele izoloval a betonoval prostup v podlaze v lavičích po rozvodech. Jenže v tuto dobu mají ženy v kostele modlitební společenství. Dost jsem je tam rušil, v kostele měly zhasnuto, modlily se, zpívaly písně a já jsem svítil halogenem a dělal hluk. Styděl jsem se za to, že je ruším, zároveň jsem měl touhu s nimi pokleknout před Pánem a přidat se k nim. A toto byl právě jeden z impulsů k založení našeho modlitebního společenství mužů. Je čas modlit se, čas pracovat, ale je i čas se veselit. Proto přijďte všichni na slavnostní otevření komunitního centra, přijďte všichni, bez ohledu na to, kdo se jakou měrou podílel. Někdy upřímná modlitba a dobré slovo podpory je silnější, než finanční dar, či zbrkle postavená zeď, která není rovná.

P.

Okna na faře

Při jedné z brigád na faře, při večeři, kterou pravidelně připravovala paní Maruška Mistrová, jsme začali mluvit o výměně oken. Otec Pavel navrhl, že by bylo dobré je při jednom nepořádku vyměnit. Ale kde vzít peníze, když v pokladně nejsou? Seděli jsme smutní okolo stolu a přemýšleli. Navrhl jsem, že při ohnivé vodě se to vyřeší lépe. Jeden dobrodinec ji daroval. Začali jsme dokolečka popíjet.

Při následující vzrušující debatě přišla řeč na Svatý Hostýn a schody, které vedou ke kostelu. Každý z nich je dar od nějaké rodiny s jejich jménem. Vtom Maruška Mistrová řekla, že jedno okno zaplatí. Otec Pavel, který velmi dobře rozuměl humoru a při takové inspiraci se velmi dobře diskutovalo, se této akce ujal. V neděli náš nápad vyhlásil v kostele. A neuvěřitelně se stalo skutkem, skutečně se našli obětaví sponzoři z našich řad. Všem rodinám patří veliké díky. Okna už rok slouží, zároveň je to veliká úspora tepla na faře.

V. Knotek

A nakonec báseň:

Je to ale pakárna, ta farní kavárna.
Je to ale kavárna nad kavárny.

Jedna, dvě, tři, čtyři, pět
Honza bourá nosnou zeď.

Díru udělal hned sem,
kavárna spadne na zem.

Je tu lidí jako smetí,
Fanda Vojtů stropem letí.

Protože trám strop držící,
mu podboursali palicí.

Michall

Chrámový sbor

Jednou z mnoha možností, jak se aktivně zapojit do života farnosti, je zpěv v chrámovém sboru. Abychom vás více seznámili s činností a aktuální situací v tomto tělese, nabízíme vám rozhovor s Františkem Ostrým ml., který se v poslední době věnuje s panem varhaníkem, Miroslavem Blahou dirigování chrámového sboru.

Mohl bys nám povědět, co je to chrámový sbor?

Sbor je skupina lidí, kteří zpívají, měl by to být větší počet zpěváků. Typy sborů jsou různé. Dětský, chlapecký, dívčí, ženský, mužský a smíšený (ten je v současné době nejčastější). V minulosti to tak nebylo, byly hlavně mužské a smíšené. Často tomu bývalo tak, že v chrámových sborech zpívali pouze muži s tím, že ženské hlasy zpívali chlapi. Vatikánský sbor tak funguje dodnes. Chrámový sbor má sloužit hlavně (stejně jako obecně chrámová hudba) ke spoluvytváření liturgie, a je tak zodpovědný sloužícímu knězi, který za liturgii odpovídá. V poslední době některá chrámová tělesa vystupují i koncertně, ale primární účel je doprovod liturgie.

Co soudíš o olešnickém chrámovém sboru, který už jsi několikrát dirigoval?

Olešnický sbor je tělesem s hlubokou historií spojenou se samotným vznikem sborového hnutí u nás v 19. a 20. stol. Je velmi vzácné, že v tak malém městečku, jako je Olešnice, se sbor udržel až do dneška a že přežil éru komunismu. S olešnickými farníky mám tu zkušenost, že jsou na svou farnost hrdí. Ze zpěváků mám takový dojem, že, obzvlášť některé, zpěv velice baví a že jsou ochotní obětovat hodně svého volného času pro tuto bohulibou aktivitu. Na druhou stranu si myslím, že farnost jako celek si neuvědomuje význam této důležité součásti farnosti, dokonce ho někteří považují za zbytečný folklór. V tomto směru farnost sboru mnoho dluží a měla by jej víc podporovat.

Narážíš na to, že některým lidem ve farnosti se činnost chrámového sboru nelíbí? V čem spatřuješ důvod?

Ano, takový názor jsem skutečně slyšel. Může být způsoben nechutí porozumět spojení liturgie a umění, ale je to škoda, protože v krásě umění můžeme spatřovat Boha, který, jak je psáno i v katechismu, je Krása sám osobě. Skrze krásu potom můžeme Boha poznat snad i lépe, než rozumem. Může to být ovšem také způsobeno některými horšími výkony.

Fando, chceš snad říct, že zpíváme špatně?!

Samozřejmě ne! Je však velice důležitá sebereflexe. Je zapotřebí si uvědomovat chyby a nedostatky, poučit se z nich a snažit se o zdokonalení. Nebát se pestrosti liturgické estetiky. A samozřejmě se nespokojovat se špatným ani průměrným výkonem. I takový neprofesionální sbor se musí snažit o co nejlepší výkon.

Důvody jsou tři. Jednak každý zpívá sám pro sebe a měl by být se svým výkonem spokojený. Druhý důvod je ten, že zpíváme a hrajeme pro lid shromážděný v kostele a chrámová hudba má mít v tomto smyslu evangelizační funkci. Konečně hlavním důvodem je to, že svým zpěvem oslavujeme Boha. A to je to nejdůležitější poslání církve.

Co by se dalo dělat pro další zlepšení liturgické hudby v Olešnici?

Hlavně opravit varhany. Ale zůstaňme u sboru. Olešnický sbor, jak jsem se přesvědčil, má dosud nevyužitý vysoký potenciál. Jeden z očividných problémů je vysoký průměrný věk. Tím se samozřejmě nechci dotknout současných zpěváků, kteří jsou obětaví, tento úkol plní rádi, mám je rád a vážím si jich. Je však očividné, že ve sboru zcela chybí některé věkové skupiny. Dřív tomu tak nebylo. Většina zpěváků do sboru přišla ve věku mezi dvaceti a třiceti lety a najdou se i takoví, kteří v něm už zpívají padesát let. Celý problém spatřuji v už zmíněné komunistické éře. Je zajímavé, že většina zpěváků se narodila v době kolem druhé světové války a krátce po ní. To ale neplatí pouze o zpěvácích chrámových sborů, ale obecně o lidech v církvi, kteří se věnují nějaké službě. Ať už to jsou brigádníci, kostelníci, varhaníci, a také kněží a řeholníci.

Ve sboru nejen chybí mladí lidé, ale chybí zde i střední generace. Poměr mezi generacemi by měl být vyvážený. Měli by zde být zpěváci mladí, kteří bývají aktivní a učí se novým věcem. Dále by zde měla být zastoupena střední generace, která je na vrcholu svých pěveckých možností. A konečně starší generace, která sice nezpívá tak jako zamlada, ale je cenná díky svým zkušenostem, které předává právě mladým. A proto bych chtěl vyzvat starší generaci, aby neodcházela, a střední i mladou generaci, aby posílila řady olešnického chrámového sboru.

Jaká je, Fando, tvoje představa ideálního chrámového sboru?

Ideálem je dosažení zvukové vyváženosti. Nejlepší poměr počtu zpěváků mužských a ženských hlasů je dva ku třem. Tento poměr je zvukově ideální při jakémkoliv počtu. Konkrétně v Olešnici bych za ideální počet považoval 6 basů, 6 tenorů, 9 altů a 9 sopránů. Větší počet by samozřejmě byl ještě lepší.

Velmi zásadní pro dobré fungování jakéhokoliv sboru jsou pravidelné zkoušky, alespoň jednou týdně. Velmi účinnou praxí bývají občasná soustředění.

Se zvukovou vyvážeností samozřejmě souvisí i instrumentální obsazení, protože velká část repertoáru olešnického sboru předpokládá instrumentální složku. Základ dobře fungujícího instrumentálního souboru nebo komorního orchestru jsou smyčcové nástroje (housle, viola, violoncello, kontrabas). V olešnických podmínkách bych byl spokojen s obsazením tří prvních houslí, tří druhých houslí, dvou viol, dvou violoncel a jednoho kontrabasů. Může to zatím vypadat jako zbožné přání, ale věřím, že nám v tomto Bůh požehná. Dále je třeba posílit dechovou sekci. Orchestr potřebuje příčnou flétnu, hoboj, klarinetu, fagot a lesní rohy.

Nakonec bych se tě rád zeptal na tvůj osobní vztah k liturgické hudbě?

Můj vztah k liturgické hudbě je velmi vřelý. Pohybují se v ní od malička. Co mě na ní nejvíc fascinuje, je její schopnost nebo spíš předpoklad prohloubit mimohudební význam, což je vztah k Bohu. Samozřejmě existuje liturgická hudba dobrá, méně dobrá, dokonce i nevhodná. Je potřeba mít stále na paměti, že člověk hraje a zpívá především Bohu. Je známý slogan „Každý chval Boha jak moha“. To však není záminka k ospravedlnění vlastních nedostatků, samolibosti a lenosti, ale vybízí nás k co největším výkonům, nebo pokud se nedaří, alespoň ke snaze o ně.

Co nás čeká v nejbližší době v chrámovém sboru?

Prvním velkým úkolem a výzvou bude společný projekt chrámového sboru a scholy. Tato dvě tělesa dohromady, dá-li Pán, nacvičí některé zpěvy z Taizé. Tyto zpěvy jsou vhodné především k ekumenickým bohoslužbám, uctívání kříže a adoracím. Taková ekumenická bohoslužba se uskuteční v sobotu před první adventní nedělí v kostele sv. Vavřince v Olešnici .

Tyto zpěvy z Taizé jsou meditativní modlitbou s velmi hlubokým duchovním a estetickým rozměrem.

Souběžně s nacvičováním zpěvů z Taizé začneme zkoušet také repertoár na Vánoce. Stěžejní skladbou, která o Vánocích zazní, bude Česká půlnoční mše, jejíž autorství je tradičně připisováno Jakubu Janu Rybovi. Jedná se o dílo latinsko-české, kde je základ latinského ordinaria doplněn vánočním pastorálním příběhem. Vývojově je tedy tato mše bezprostředním předchůdcem známé České mše vánoční „Hej mistře“, kde latinský text definitivně zanikl. Tato dvoujazyčnost právě činí dílo zajímavým.

Díky za rozhovor.

otázky položil Vít Plíhal

Farní společenství seniorů

Na začátku roku 2006 se pár lidí zamýšlelo nad tím, že ve farnosti je několik aktivit pro různé věkové kategorie, ale pro starší lidi není nic, co by je zapojilo do dění. Stáří přitom nemusí být vždy jen smutné, plné utrpení a pocitu zbytečnosti a opuštěnosti. Je velice dobré, když si staří lidé mají s kým popovídat, podělit se o své starosti i bolesti a neuzavírat se do své samoty.

Největší iniciativu vynaložila ing. Novotná, když se obrátila o radu na Centrum pro rodinu a sociální péči v Brně.

První setkání seniorů se uskutečnilo 8. dubna 2006 na faře. Přišlo asi osmnáct starších lidí, otec Roman Strossa a čtyři pracovníci ze zmíněného Centra pro rodinu, v čele s vedoucím kabinetu seniorů Dr. Krejčířem. Ti nám nastínili, jak asi by tato setkání mohla vypadat, co vše bychom mohli dělat, aby to bylo

pro starší lidi zajímavé a aby sem rádi chodili.

Myslím, že se vše povedlo, protože se setkáváme každé první pondělí v měsíci již čtyři a půl roku. Za tu dobu nás navštívilo hodně lidí, kteří dokázali pěkně mluvit o svém životě, o svém povolání a mnoha zajímavých situacích, které prožili nebo o zajímavých lidech, se kterými se setkali .

Dověděli jsme se například od Marty Halvové a otce Petra Cvrkala, jaký je život misionářů, Kája Adamec nám zase přiblížil život bohoslovců v semináři, o svém povolání nám povídali naši rodáci otec Ladislav Tichý, otec Václav Knotek a řádová sestra Eva Františka Kadlecová. Několikrát nám udělal přednášku MUDr. Nechuta a zodpověděl řadu našich dotazů ohledně našich nemocí. Od manželů Halvových jsme se zase něco dověděli o životě na koleji našich bohoslovců v Nepomucenu v Římě a o jejich setkání s kardinálem Špidlíkem.

Byli jsme svědky poutavého vyprávění našeho jáhna Ladislava Kince a paní Adamcové o jejich pouti do Svaté země. Pan Novotný nám přiblížil život olešnického rodáka Karla Kašpárka a jeho celoživotní boj proti komunistickému režimu. Sestřenice otce Pavla nám zase povyprávěla o životě emigrantů v Kanadě.

Svátek pro nás je, když mezi nás přijde náš pan farář a s humorem jemu vlastním nám přiblíží dění ve farnosti a postará se i o naše duchovno.

Na začátku i na konci našich setkání se modlíme za sebe, za všechny staré a opuštěné lidi a také vždy za někoho, kdo to nejvíc potřebuje.

Při setkání si zazpíváme, zacvičíme, oživíme paměť, a když nemáme mezi sebou žádného hosta, tak i něco vytvoříme. Navštívili jsme několikrát dílnu lidových řemesel v Sulíkově, kde si každý mohl vyzkoušet svoji šikovnost. Také jsme shlédli výstavu betlémů v Třešti nebo jsme se zúčastnili adventního koncertu v kostele v Rájci.

Jistě jsem nevzpomněla na všechno, co jsme v našem společenství prožili, ale budiž mi omluvou to, že jsme se již setkali asi padesátkrát.

Podle účasti na našich setkání věřím, že tam chodí všichni rádi a že se na každé první pondělí v měsíci těší stejně, jako se těším já.

J. Kolářová

Modlitební setkávání matek

Modlitební setkávání matek v naší farnosti vzešlo z přirozené potřeby maminek - modlit se za své děti. Setkávání začalo před čtyřmi roky, po návratu rodin z pobytu ve Slavoňově. Zpočátku nás bylo víc, postupně jsme však za čtyři maminky převzaly jejich modlitební úmysly z důvodu, že ony si nyní s láskou plní svoje mateřské povinnosti péčí o svoje nejmenší ratolesti.

Naše setkání začíná modlitbou růžence, pokračujeme korunkou k Božímu milosrdenství (příp. v květnu a říjnu loretánské litanie a v červnu litanie k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu). Potom následují naše osobní díky a prosby do kterých svěčujeme Ježíši a Panně Marii nejen naše rodiny, ale i celou církev, potřeby farnosti, lidi postižené různými přírodními katastrofami, nemocné, duše v očistci ...A na závěr ve chvíli ticha také všechny nevyslovené díky a prosby, které nosíme každá ve svém srdci.

Můžete se k nám připojit každé úterý v 18.00 hod v kostele (pokud není mše svatá nebo jiná bohoslužba). Po modlitbě obvykle ještě chvíli - podle počasí - besedujeme pod kaštany o našich maminkovských radostech, takže nás rodiny očekávají doma asi v 19.30. Ony ovšem ví, že tou jeden a půl hodinovou absencí v domácnosti jim vyprošujeme mnoho potřebného...

M. A.

Modlitební setkávání mužů

Touha několika mužů z naší farnosti, scházet se ke společné modlitbě, dostala od začátku roku 2010 konkrétní podobu. Scházíme se vždy ve čtvrtek v 19,00 hodin v kostele. Modlíme se společně večerní chvály (nešpory) z breviáře, do nichž zahrnujeme své prosby za aktuální potřeby. To je jakási pevná část. Zbytek setkání bývá variabilní. Většinou připojujeme nějakou další modlitbu jako korunku k Božímu milosrdenství, Anděl Páně nebo desátek Růžence. Máme prostor si i popovídat. Hlavně o tom, co prožíváme a je to i příležitost vzájemně se povzbudit. Dokonce i zpíváme! Celé nám to trvá tak hodinku. Věříme, že vedle brigád můžeme být farnosti prospěšní i takto. Když budete mít chuť, budeme rádi, když přijdete mezi nás.

J. K.

Orel

Aktivity kolem Orla byly obnoveny po roce 1989 z úcty k předkům s přáním zachovat a rozvíjet to, co oni vytvořili.

Dnes - již v budově Orlovny - TJ Orel - jednota Olešnice pro děti provozuje tyto aktivity: florbal pro mladší žáky (vedoucí Jan Nechuta), florbal pro starší žáky (vedoucí Miroslav Halánek), stolní tenis (vedoucí Jiří Kadlec), Sedmikrásek (vedoucí Květa Štěpánková).

Sportovní oddíly jsou zapojeny do pravidelných soutěží. V květnu jednota již tradičně pořádá celooreskou akci „Memorial prof. Leopolda Benáčka“.

Budova Orlovny je určena nejen pro aktivity pod hlavičkou Orla ale i k jiným farním i mimofarním aktivitám. Z těch farních to je setkávání misijního klubka, ministrantů, seniorů, zkoušky chrámového sboru či nepravidelné akce typu farní den, karneval, Silvestr apod. Budova je také využívána i jinými subjekty k sportovním i jiným účelům. V části budovy (bývalý bufet) již několik let úspěšně působí mateřské centrum Hastrmánek.

Na případné zájemce o další využití Orlovny se těší členové výboru místní jednoty Orla.

J.N.

Mládež

Jak to vypadá s mládeží v naší farnosti?

Pravidelné schůzky spolča mládeže v naší farnosti bohužel neprobíhají. Jsme tedy skupina scházející se nepravidelně, a to nejčastěji z důvodu organizování nebo účastnění se různých akcí. A protože těch akcí je, díky Bohu, stále dost, scházíme se sice nárazově, ale poměrně často. Co tedy děláme? Naším hlavním úkolem ve farnosti je starost o její mladší členy. Holky připravují a vedou Misijní klubko, kluci ministrantský klub MESKNABO. Společně pak pro děti z farnosti připravujeme olešnický farní tábor (OleFaTa) a během roku různé jednodenní akce na území farnosti, např. noc v Hastrmánku. Každoročně nacvičujeme pohádku, kterou pak hrajeme v Kněževsi při příležitosti olešnické Svatovavřínecké pouti. Částečně funguje i schola mládeže. Společně se účastníme různých setkání mládeže, ať už děkanátních, diecézních nebo celostátních.

Jak to tedy s námi mládežníky v naší farnosti vypadá? Posuďte sami. Já osobně si myslím, že docela dobře ☺.

Markéta

Ministranti

Ministranti se na pravidelných schůzkách ve farnosti scházejí už několik roků. Chybí tomu ale často konkrétní náplň a dlouho jsme tápali, kterým směrem se ubírat, abychom nemuseli měnit název na fotbalový či herní kroužek. Proto jsme se v letošním roce rozhodli pro reformu. Kromě her, které jsou samy o sobě dobré a pozitivně rozvíjejí ministrantskou osobnost, se od letošního roku budeme věnovat i systematickému vzdělávání ve vědách ministrantských.

Doufejme, že se to projeví na kvalitě ministrování, o které se pak můžete na vlastní oči přesvědčit. Ministranti potřebují utužovat dobré vztahy, takže se nesetkávají pouze na schůzkách nebo při samotném ministrování, ale chodí spolu na čundry, jezdí na výlety, účastní se tábora či putují na Velehrad.

Tak tedy kluci od 1. třídy a výš, **SCHŮZKY MINISTRANTŮ SE KONAJÍ KAŽDÝ PÁTEK, začínáme v 16.00 u kostela.**

Těší se na Vás o. Pavel Lazárek a vedoucí Fanda, Honza, Michal, Václav a Vojta

Misijní klubko děvčat

„Děti pomáhají dětem“ je heslo Papežského misijního díla dětí (PMDD), které jednoduše vystihuje, o co vlastně jde. Po celém světě se děti schází do Misijních klubek, aby pomáhaly dalším dětem, nejen finančně, ale hlavně modlitbou.

I v Olešnici máme misijní klubko, které zde působí již pět let. Společně se všemi ostatními klubky stavíme MOST (Modlitba-Obět-Služba-Tvořivost), a tak získáváme přátele po celém světě.

Jak konkrétně vypadá naše činnost? Olešnické klubko je určeno pro děvčata od 1. do 9. třídy. Scházíme se každý **pátek v 16 hodin** v klubovně Orlovny (ale už brzy budeme mít svoji místnost na faře). Začínáme vždy modlitbou, pak následuje povídání o misiích, o svatých, o modlitbě ... prostě o tom, co nás právě zajímá. Někdy místo povídání nacvičujeme písničky na adoraci. Potom jdeme vyrábět. Výrobky, které vytvoříme na klubku, pak nabízíme na misijním jarmarku a výtěžek posíláme na pomoc misiím. A na závěr schůzky chodíme do tělocvičny, kde hrajeme známé i neznámé hry. Občas si také něco uvaříme. Ale misijní klubko nefunguje jen v pátek, i celý týden! Každý člen se denně modlí modlitbu Zdravas Maria za misie a také každý týden střádá do své pokladničky tzv. Misijní bombónek, což jsou penízky, které by jinak utratil za nějaké sladkosti, a které si odřekne. Ve volných chvílích vyrábí další výrobky na jarmark (dobrovolně). Každé 1. pondělí v měsíci máme na starost adoraci, na misijní neděli pořádáme misijní jarmark a na jaře akci misijní koláč. Jezdíme na setkání s jinými klubky a také na různé poutě. Také se snažíme co nejvíce zapojit do dění ve farnosti.

Markéta

PS:

Vzkaz pro všechny holky od 1. do 9. třídy, co ještě nechodí do misijního klubka: Nemáš v pátek od 16:00 do 18:30 co dělat? Chtěla bys něco vyrábět, ale nevíš co? Chtěla bys pomáhat lidem v misiích, ale nevíš jak? Chtěla by sis s někým pokecat a nemáš s kým? Chtěla by ses naučit něco nového a zažít spoustu smíchu? Pokud zněla odpověď ANO aspoň na jednu z našich otázek, pak neváhej a přijď! (Informace u jakékoli členky misijního klubka ☺)

Společenství rodin farnosti

Jen stěží by mohla být farnost živá bez rodin. Jednotliví členové rodin fungují prakticky všude. Děti navštěvují ministranty, klubko a různé aktivity Orlu, rodiče kromě farních aktivit pracují ve farních radách, Orlu, ale i v aktivitách města a obcí a některých spolků. A samozřejmě se hlavně starají o rodinu, takže na nějaké scházení rodin zatím nějak nezbývá čas. Jednu akci ročně si však rodiny naší farnosti už několik let udržují. Je to společná dovolená, která letos proběhla v Sobotíně.

Společenství „Živého růžence“

V Olešnici se „Živý růženec“ modlil od nepaměti. První záznam, který byl zjištěn v pořádku služeb Božích, je z neděle po Nanebevstoupení Páně 1.6.1930, kdy bylo hlášeno: „Dnes po službách Božích se budou měnit cedulky růžencové.“

Dnešní společenství „Živého růžence“ začalo pět žen někdy před rokem 2000. Po roce 2000 zájemců přibývalo, v roce 2004 měl 60 členů a od roku 2005 se pravidelně modlí 80 farníků.

„Živý růženec“ se modlíme na úmysly Svatého Otce a za misie.

M.P.

Pracovní skupiny

Většina farních skupin se schází za účelem modlitby a vzájemného setkávání. Máme zde i skupiny, které se schází za účelem práce. Pokud fungují, tak se o nich moc neví, horší je, když nefungují.

Jedná se o skupiny uklízečů, kterých máme k dnešnímu dni šest a letos si v kostele zauklízeli opravdu pořádně. I když někdy, při pohledu na zaprášený kostel, na některé padala beznaděj, vždycky to zvládli bezvadně a patří jim velký dík.

Nelze opomenout také květinářky. To jsou ženy starající se o květinovou výzdobu. Nejen že každý týden zdobí kostel rostlinami, ale květiny si také samy pěstují nebo shání „někde“ (pokud možno zadarmo), což není vůbec jednoduché.

Dále obětavce starající se o hřbitovní kostelík sv. Mikuláše, pány kostelníky a pradleny. A nelze opomenout farní radu, její ekonomická část se v době oprav schází opravdu často a redakční radu.

A aby byla farnost ještě živější pan farář připravuje:

Dětské mše svaté budou probíhat od otevření komunitního centra, a to každý pátek.

Pozvánka pro mladé.

Společenství mládeže je pevným bodem při upevňování a zažívání víry během dospívání. Proto přijmi pozvání do společenství mladých, které se bude scházet od otevření komunitního centra. Společenství má sloužit i jako základ pro přípravu k přijetí svátosti biřmování v roce 2012 a prožívání společné cesty víry pro hledající tzv. katechumenát.

Nedělní škola katechizmu pro děti v čase mezi dopoledními bohoslužbami naplňuje jak touhu dětí po hlubším, a jejich věku přiměřenějším předáváním a zažíváním víry, tak i nutnost vzájemného sdílení jejich rodičů. Po ranní nedělní mši svaté by vznikl prostor pro katechezi dětí vedené jejich katechetkami, probíhající během vzájemného setkávání a besedování rodičů ve farním centru. Tyto katecheze by probíhaly nejméně jednou měsíčně.

Bohatá Ukrajina

Část letošní dovolené jsem strávil trochu výjimečně. V malé ukrajinské vesničce Strilets'ke, která leží nedaleko od polské hranice ve Lvovské oblasti, na fóru mládeže. Byl to čas velkých milostí. Moc rád bych vám věnoval něco z toho, co jsem tam od Boha dostal, alespoň prostřednictvím následujících řádků.

Bratři z polské komunity Emmanuel, kteří tamní 1. Mezinárodní fórum mládeže pomáhali uspořádat, oslovili na jaře naši českou komunitu s prosbou o pomoc. Výzva se nesetkala s příliš velkou odezvou, jelikož termín mimo jiné kolidoval s charismatickou konferencí v Brně.

Pro Ukrajinu mám slabost z doby, kdy jsem ji před šestnácti lety navštívil, a tak mě docela lákala příležitost se tam znovu podívat. Jeli jsme nakonec z české komunity Emmanuel tři: Petr, Ukrajinka Iryna, která už několik let žije zde v České republice a já. Nejdřív jsme ani pořádně nevěděli v čem ta naše pomoc bude spočívat. Co si vlastně Poláci pod tou pomocí představují. Nakonec z toho byla přednáška na téma „Bohatství mládí“ a na místě samotném i další služby, především modlitba.

Přednášení padlo na mě. To téma se mi líbilo a dostal jsem i pár bodů, které by se tam mohly objevit. Velkou pomocí mi bylo i motto setkání - úryvek z 10. kapitoly Markova evangelia: „Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ Odpovídalo mottu dopisu Jana Pavla II. mladým v roce 1985 u příležitosti 1. Celosvětového dne mládeže.

Čím víc jsem se připravoval, tím víc jsem vnímal, jak v tom můžu málo udělat. Modlil jsem se a se mnou i další lidé. Bůh mi dal milost prožít v tom svobodě. Už dlouho jsem nic nepodnikal v takové svobodě, otevřené prázdnotě a bez nějakých determinujících představ, jako tuhle cestu. "Tady mě Pane máš. Co já můžu? Co mám, tak, prosím, použij. Ať je to Tvoje dílo." A jel jsem s pocitem, že jedu skutečně do neznáma.

Cestou jsme se stavovali v Zakarpatské Oblasti, kde Petr sponzoruje jednoho šestnáctiletého chlapce. Shodou okolností se také jmenuje Petr. Setkání s jeho rodinou bylo naprosto úžasné. Měli jsme tím pádem možnost nahlédnout i do běžné ukrajinské reality.

Uvědomil jsem si, v jakém my vlastně žijeme blahobytu, jak už se zabýváme podružnými "hloupostmi" a vnímal jsem, že život těchto lidí je mnohem těžší než náš. V něčem ale i bohatší. Naprosto to korespondovalo s mojí přednáškou. Ti lidé byli bohatí navzdory nižší životní úrovni, a to bohatství nám dávali. Svoji otevřenost, pohostinnost, přátelství. Čistotu a jakousi životní moudrost a pokoru. Bůh a víra byly nedílnou součástí jejich života, i když by se na první pohled mohlo zdát, že jde o folklór. Je to ale jejich způsob prožívání víry.

V neděli jsme s nimi byli na dvouhodinové řeckokatolické mši svaté. Posadili nás do první lavice a místní kněz nás přivítal jako hosty. Bylo to velmi milé. Měli jsme možnost se účastnit bohoslužby i zpěvem, jelikož jsme měli k dispozici jejich knížky a nápěv jsme po několika opakováních zvládli. Byl to pro mě velký zážitek. Možnost účastnit se bohoslužby v jiném jazyce, v jiném ritu a přitom hluboce a opravdově.

Odpoledne jsme pak byli na vycházce v horách. Bylo to jako v pohádce. Posečené louky s kupkami sena, ticho a klid. Pak jsme šli na návštěvu k prarodičům. Mluvili jsme o víře, o Bohu, o jejich historii a měli společnou radost ze vzájemného setkání. Jistě, také mají svoje těžkosti, ale rodiny jsou tam jaksi pevnější a lidé obecně jsou skromnější. Velmi příjemně mě překvapila ukrajinská kuchyně. Veškerá pro nás exotická jídla (z domácích produktů) byla výborná.

Krásná byla čistota dětí. Když nám třeba jedenáctiletý Petrův bratr ukázal svoje obrázky, až mě dojímaly. Byly nádherně barevné a pozitivní. Všichni se na nich usmívali a byly na nich umně zachycené výjevy z reality místního života: kopce s ovečkami, koníci s povozy, kupky sena, přístřešky v horách, rybáři, stahování pokácených stromů...

Po těch necelých dvou dnech jsme odjížděli už od dobrých přátel. Měl jsem pocit, že jsme tam strávili minimálně týden. A když mi ten mladší chlapec daroval ukrajinský křesťanský slabikář se slovy: "To je pro vašeho syna..." jsem snad trochu pochopil, co je opravdové bohatství.

Pak jsme se přesunuli na sever do Lvovské Oblasti na ono setkání mládeže. Dostalo se nám ubytování v rodině ve vedlejší vesnici. I zde jsme byli vřele přijati, přestože hostitelé čekali mládežníky a ne takové už „středoproudaře“. Obdivoval jsem pohostinnost těch lidí (hostitelských rodin bylo několik desítek), kteří nás přijali, byť měli suchý záchod a místo sprchy jsme se myli v lavoru. Nedovolili nám jako hostům spát ve spacácích, tak jsem musel s Petrem sdílet společné lože.

Na fórum mládeže přijelo cca 350 mladých lidí z tohoto koutu světa. Uvědomil jsem si, jak pro nás Čechy už Evropa, náš svět na tuto stranu končí Slovenskem. Sice víme, že tam někde je pak ještě Ukrajina, Rusko a jiné země, ale moc o nich nevíme. Zahanbovalo mě, když mi lidé říkali odkud jsou (a byla to stotisícová města), a já vůbec netušil, kde to je. Byli tu Ukrajinci, Poláci, Bělorusové, Rusové a skupinka z Uzbekistánu. Nesmím zapomenout na řeholní sestru ze Slovenska.

Bylo ohromně zajímavé se s těmi lidmi setkat a povídat si s nimi. Navázali jsme nová přátelství. Teď už pro mě Vinica není neznámý pojem, ale město v centrální Ukrajině, kde žijí konkrétní lidé. A Bělorusko není zemí, kde vládne nějaký omezený Lukašenko, ale zemí, kde žijí kamarádi se svojí vírou, radostmi a trápeními.

Bůh nás prostě zahrnoval požehnáním a dary. Jedním z nich bylo i společenství s řeckokatolíky a pravoslavnými křesťany. Organizátorům se toto sjednocení povedlo. Střídavě byly bohoslužby římskokatolické a řeckokatolické. V pátek měla být pravoslavná bohoslužba, ale jelikož zemřel nějaký metropolita, tak pravoslavní kněží nakonec nepřijeli.

Poláci nás přijali velmi otevřeně do týmu. Pozvali nás ke společným ranním chválám organizátorů a počítali s námi i např. do skupinek přímluvné modlitby v rámci večera milosrdenství. Musím říct, že jsem s nimi zažil opravdové komunitní bratrství. Obdivuju je a fandím jim v jejich díle na Ukrajině.

Překvapilo mě, když nám na závěr děkovali za to, že jsme přijeli a pomohli tak sdělit, že římskokatolická církev nejsou jenom Poláci. Setkání bylo v oblasti, kde žije velká polská menšina, místo, které dřív patřilo k Polsku, a tak to tu asi i po národnostní a náboženské stránce není jednoduché. Tento rozměr by mě dříve vůbec nenapadl.

Dalším překvapením bylo, když na závěrečnou bohoslužbu přijel apoštolský nuncius, který je na Ukrajině, a polský konzul ze Lvova.

Že bylo setkání důležité i pro komunitu Emmanuel samotnou, jsem vnímal z toho, že sem přijel i její hlavní moderátor z Francie. A byli tu další přednášející - kněz z Paray-le-Monial, zasvěcená sestra z Rakouska působící v Římě,... A vedle takových es jsem měl vystoupit já a dokonce s první přednáškou! Ale nebral jsem si to tak. Hůř na tom byla Iryna, která měla tlumočit do ruštiny. Jak se totiž ukázalo, přestože je Ukrajinka, tak ukrajinsky moc neumí (pochází z rusky mluvící oblasti). Z ruštiny se potom tlumočilo do dalších jazyků.

Nevím, nakolik tedy posluchači porozuměli tomu, co jsem jim chtěl sdělit. Ale to nebyla moje starost. Jedna Polka pak za mnou přišla a řekla mi, že díky tomu, že jsem mluvil pomalu, tak všemu rozuměla. To byla skutečnost, že moje vyučování se trefilo do ducha setkání a navázalo na nit spojující i ostatní přednášky, o jejichž tématech jsem původně neměl ani ponětí. I to je pro mě svědectvím, že to celé bylo v Božích rukách a Duch Svatý vanul.

Mohl bych toho psát ještě víc. Třeba o tom, že program byl opravdu bohatý. Dopoledne vždy byla společná modlitba, přednáška, mše svatá a po obědě tématické workshopy, skupinky sdílení a po večeři další program. Jeden večer byl dokonce rockový koncert, který vyústil ve společnou adoraci. K soukromé adoraci bývala příležitost po celý den.

Nebo o tom, jak třetí den celý areál zalila voda po vydatném dešti a organizátoři bravurně přesunuli program do tělocvičny blízke školy. Nebo o tom, jak jeden mladík s odvahou přišel do naší skupinky prosit o přímluvnou modlitbu během „Večera milosrdenství“ a poté se po delší době odhodlal jít ke svátosti smíření a pak o tom nadšeně svědčil. Ale těžko se mi to vkládá do slov.

Po týdnů jsem měl pocit, že jsem prožil rok života. Objevil jsem bohatství. Objevil jsem bohatství v chudobě, v jednoduchosti. Bohatství otevřeného srdce. Bohatství východní liturgie a zbožnosti. A velmi příjemnou zkušenost, že jako Čechy nás tu lidé přijímají bez problémů, s radostí a otevřenou náručí. A zdá se mi, že ta Ukrajina se svojí nedokonalou infrastrukturou, rozbitými silnicemi a korupcí má velkou naději. Tak jako všechny jiné země. Bůh je mladý a bohatý.

Bůh budiž veleben.

Josef Kánský

Prázdninový pobyt rodin v Sobotíně

Tak jako každý rok i letos se vydaly rodiny naší farnosti na společnou dovolenou. Už loni v Rokytnici jsme se domluvili, že by to chtělo změnu. A tak místo do Čech jsme tentokrát vyrazili na Moravu, konkrétně do Sobotína na Šumpersku. Ubytovali jsme se na místní faře, která slouží z části jako byt pro rodinu a z části jako ubytovna. Nejmladší účastnice naší výpravy měla dva měsíce.

Hned ve čtvrtek jsme se vydali na pouť do Zlatých Hor. Nádherné mariánské poutní místo uprostřed lesů v Jeseníkách. V sedmdesátých letech bylo úplně srovnáno se zemí, v letech devadesátých znovu vystavěno a obnoveno. Panna Maria je zde uctívána jako Maria Pomocnice a my jsme zde slavili společně s otcem Pavlem mši svatou. Po prohlídce celého poutního areálu jsme odjeli do města Zlaté Hory. Zde už na nás čekal výborný oběd v restauraci s příjemnou obsluhou. Vše bylo ideální až do chvíle, kdy jedno dítě zabouchlo klíče v autě (v našem autě). Co teď? Cizí lidé, v cizím kraji. Ale naštěstí vše dobře dopadlo. Paní z restaurace měla známé automechaniky a pro ty to byla hračka. Až do této chvíle jsem netušila, jak rychle lze otevřít zamčené auto.

Dalším bodem našeho čtvrtletního programu byla návštěva zlatorudných mlýnů. Dověděli jsme se, jak se zde kdysi dolovalo zlato. Protože bylo celý den vedro, tak my dospělí jsme odpočívali u potůčku, někteří dokonce v potůčku a děti při tom rýžovaly zlato. Prostě pohoda.

Na zpáteční cestě jsme se ještě stavili na Rejvízu u mechového jezírka.

Na první den toho bylo docela dost. Při večerní modlitbě v kostele jsme společně poděkovali Bohu, pan farář ještě dlouho do večera zpovídal a my, značně unavení, jsme zalezli do spacáků, abychom byli na další dny svěží.

V pátek ráno sice trochu pršelo, ale to nás neodradilo od plánované túry na Skřítek. Teplé počasí pod mrakem bylo jako stvořené pro pořádný výšlap. Dokonce i malý Vašík zvládl pouze po svých deset kilometrů cesty do hor.

Sobotín je nedaleko Velkých Losin, takže jsme nemohli vynechat jediné termální koupaliště v Česku a pořádně jsme si to užili, i když voda smrděla sirovodíkem jako po zkažených vajíčkách.

V sobotu už pršelo hodně, a na to, že byl červenec byla pěkná zima. Po ránu jsme se sešli v místním kostele a bohoslovec František, který bydlí na sobotínské faře (spoluzák Káji Adamce), nám vyprávěl o svém povolání ke kněžství. Návštěva Ruční papírny ve Velkých Losinách byl ideální tip na prožití uplakaného dne. Prohlédli jsme si nejenom papírnu, ale někteří si i zkusili sami papír vyrobit. I v sobotu odpoledne jsme zalezli do termálů. Bylo to úžasné. Bazén prázdný (samozřejmě od lidí, voda v něm byla), protože byla zima a z vody se kouřilo. Nejhorší bylo ale z té teplé vody vylézt, prostě nás museli vyhodit. Jelikož byl už poslední večer našeho pobytu, tak nemohl chybět společný večer s divadlem, scénkami a písničkami. V neděli jsme si uvařili sváteční oběd, uklidili faru a společně se sobotínskými farníky a místním panem farářem slavili mši svatou.

Nic netrvá věčně, a tak i když se nám vůbec nechtělo, jsme se odpoledne vydali na zpáteční cestu do svých domovů.

Dík patří otci Pavlovi, že si udělal čas a jel s námi, a dík vám všem, kteří jste jeli a vytvořili krásné společenství.

Pane Ježíši, tys řekl: "...kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem já uprostřed nich..." Nás tam bylo přes čtyřicet a díky, Pane, žeš tam byl s námi, vnímali jsme to na každém kroku.

Panno Maria Pomocnice, oroduj za nás a za naše rodiny.

J.S.

Dívčí tábor u Nové Vsi

Ještě ani nezačaly prázdniny, a my jsme už měly v kalendáři výrazně poznačený termín konání tábora, na který jsme se velice těšily. Nejen na samotný tábor, ale i na spoustu známých i nových kamarádek...

Tábor se uskutečnil 14.- 23. 7., poblíž Nové Vsi, v překrásné přírodě u velikého rybníka se zeleným ostrůvkem.

Hlavní vedoucí byla Panna Maria, která měla vše naprosto na sto procent promyšlené a „zmáknuté“. Její obraz jsme měly stále na očích - uprostřed náměstíčka v námi vyzdobeném přístřešku. Ale i kolo „šťěstí“ přitahovalo naši pozornost, používalo se ale jen v případě porušení táborového desatera.

Ještě něco málo k programu. Celotáborová hra byla na motivy Letopisů Narnie. Programem nás provázeli hodný Čvachetka a moudrá sova Sofie Perolesklá. Ti stáli vždycky na naší straně a stali se našimi přáteli. Pomohli nám nalézt diamanty, o které byl veliký zájem v okolí. Jednou nám je totiž ukradli Obři a podruhé Podremšťané, kteří nejprve unesli jednu z nás a potom jako výkupné chtěli kameny za život naší kamarádky. Všechno našťestí dobře dopadlo... Nechyběly ani spousty her (jak denních, tak nočních), nočních stezek, lovy hovad a ovádů, také Kiki a Ochechule (malované kadibudky).

Úspěšnému programu dopomáhalo i výborné jídlo! Mňam! Jedly jsme táborovým způsobem...z ešusu na lavičkách a stolech ukrytých pod přístřeškem z obrovských plachet. Spaly jsme v patnácti podsadových stanech.

Náš závěr z letošního tábora? Byl naprosto skvělý! Všem ho co nejvřeleji doporučujeme. A už se móóóc těšíme na příští prázdniny a další tábor.

Markéta a Kateřina

Pěší pouť k Božímu Milosrdenství z Fulneku do Slavkovic

Mnozí olešniční farníci věděli z ohlášek a ze sbírky na oběd poutníků, že se chystá pěší pouť do Slavkovic, mnozí na to pak ale pozapomněli. A najednou - ruch v Ústupu, v Olešnici a ve Lhotě, procesí asi šedesáti věřících, vpředu křížek a obrázek Ježíše - Božího Milosrdenství, zpěv za doprovodu kytary a nebo modlitby věřících. Poutníci, kteří krácejí podobně jako o pouti na Velehrad, tentokrát k Božímu milosrdenství do Slavkovic z Fulneku, cestu dlouhou 180 km, rozdělenou do sedmi dní putování od 24. 7. do 30. 7. Pěší pouť velmi podobná pouti na Velehrad, poutníci se během cesty modlí z breviáře,

zpívají korunku k Božímu milosrdenství, poslouchají duchovní úvahy kněží - bratrů Pallotínů, poslouchají svědectví ostatních poutníků, nebo jen tak v tichosti rozjímají. Duchovní úvahy byly o Abrahamovi, Mojžíšovi, Rachab, Samuelovi, Davidovi, Tobiašovi a Ester. Centrem každého dne byla mše svatá.

Já jsem se připojil k poutníkům v Konicích, za spousty nešťastných okolností se šťastným koncem - zaspal jsem v autobuse při přestupování, zapomněl jsem doma mobil s kontaktem na organizátory, nevěděl jsem přesně kdy, ani odkud se vychází... A přece jsem se neztratil. Z Konice jsme po mši doputovali přes Šebetov až do Letovic, kde jsme se ubytovali v kulturním domě. Asi nikdy nezapomenu na večerní modlitbu ve farním kostele, a po ní nádherný zpěv Jarky, jedné z poutnic při kytáře - zavřel jsem oči a přál si, aby píseň o Izraeli nikdy neskončila. Bude to takové i v nebi?... Večer jsme ještě shlédli film „Mosty“ (o lásce mezi otcem a synem, o největší oběti, zoufalství a o naplnění významu oné oběti). Ráno po kytarovém budíčku „Vstávejte plyšáci“ jsme se vyloupili ze spacáků a vyrazili - směr Olešnice. Prošli jsme kolem Křetínky do Křetína a prudkým stoupáním do Ústupu. Zde jsme se neplánovaně a úplně spontánně dočkali milého přivítání od Lidušky Tomanové, která znaveným poutníkům uvařila kávu a takto občerstvení jsme kolem Boží muky došli do Olešnice. Následovala mše svatá v našem chrámu svatého Vavřince a po ní jsme snědli chutný oběd a dobroty od olešnických farníků. Dostal jsem za úkol tlumočit velký dík poutníků olešnickým farníkům - Pán Bůh zaplat' za tento skutek lásky k bližním! Dále jsme putovali krásnou přírodou Vysočiny přes Lhotu, Lamače, kolem Zubštejna až do Bystřice nad Pernštejnem. Ve farním kostele opět večerní modlitba a po ní další silný, krásný zážitek z duchovních písní. Jak je krásně na tom Božím světě! V Bystřici se nás ujali obětaví farníci a ze zmoklých, propocených, špinavých, unavených a hladových poutníků do rána udělali čistý, nakrmený a radostný boží lid. Pán Bůh zaplat' za jejich pohostinnost! Poslední den putování začal deštěm, ale přes tuto nepříjemnou okolnost jsme došli do Nové Vsi u Nového Města na Moravě, kde nás přivítali obědem, jako na velké svatbě - opět - velké díky hostitelům! Odpoledne jsme konečně doputovali do Slavkovic, do poutního kostela Božího milosrdenství a prožili slavnostní mši svatou. Po ní vystoupila schola farnosti Radešínská Svratka s nádherným koncertem. Po koncertu jsem odjel domů, ale program dál pokračoval po celonoční adoraci ještě další den.

Kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích a vůbec Boží milosrdenství je pro mě srdeční záležitost. Boží milosrdenství je! Stojí za to se k němu denně modlit korunku a i k němu putovat.

Pěší pouť si dovolím přirovnat ke mši svaté. Člověk se při ní ve společenství věřících modlí, zpívá duchovní písně, chválí Boha, prosí i děkuje. Může slavit svátost smíření a má každodenní posilu v Eucharistii. Přináší oběti, ale i přijímá, spolu s hostiteli, velké duchovní dary, které svět nemůže dát, které ho činí lepším v Božích očích a ku prospěchu bližních. Bohu díky!

poutník P.

Farní tábor

„Vydařených devět dní v olefatské říši“, tak můžeme hodnotit letošní tábor. Obnovovatelé zničeného pohraničí ze zemí Gadalonie, Durgonie, Brinnsko, Atalánie a Mosajsko dokonale zvládli své poslání, ale i své chování. Po krásném pobytu v Rakoveckém údolí nabitého hrami, boji s bandity, návštěvami u krále, slaňováním, výtečným jídlem, nočními hrami, spaním pod širákem, hlídkami... se už těšíme na pout'. Děkuji všem děckám, dobrodincům, kuchařkám, rodičům, vedoucím a zdravotnici. Díky moc a hlavně Deo gratias!

Honza Novotný

Na táboře 2010 OLEFATA (komentář účastníka)

Tábor se mi líbil hlavně v tom, že jsme měli zábavné aktivity zapojené do celotáborové hry. Úspěch závisel na vzájemné komunikaci a ve vzájemném pochopení. Líbilo se mi taky odpolední volno, to bylo hezký, že si každý mohl dělat co chtěl. Hráli jsme stolní hry fotbal, bejsbol, prostě každý měl možnost dělat, co ho zrovna napadlo.

K.N.

Plšík

Protože na táboře žijeme v přírodě, sdílíme pochopitelně prostor s mnoha živočichy. Děti mají o zvířátka evidentně zájem. O tom svědčí i skutečnost, že v táborové soutěži, v silné konkurenci různých skvělých čísel nakonec děti nejvíc zaujala přednáška o sklípkanovi. V Rakoveckém údolí, kde se náš tábor nachází, žije mnoho roztomilých zvířátek: myši, žáby, pavouci, škoři, dotěrný hmyz ... Žebříček popularity však jednoznačně vedou plšici. Oni to vlastně nejsou plšici. Správný název onoho roztomilého živočicha je plch velký (lat. Glis glis). To zdůrazňuji hlavně pro děti školou povinné. Již se totiž stalo, že žák - táborník (MB) v přírodopisu dostal horší známku poté, co vycpaného plcha velkého nazval plšíkem.

Naším častým nočním návštěvníkem je plšík (tedy vlastně plch) jménem Alfréd.

Kromě toho, že dělá společnost noční hlídce, provádí i pravidelnou kontrolu v kuchyni. Nutno podotknout, že naše kuchařky se k této návštěvě příliš přátelsky nechovají a všechny požitaviny před ním důkladně zavírají. Přesto se Alfréd zatím neurazil a na noční návštěvy chodí dál. Někdy s sebou vezme i kamarády. Pokud kuchařky přece jen něco zapomenou schovat, považuje to za přátelské pohoštění. Nejraději ze všeho má piškoty, za což si vysloužil přezdívku „Piškotek“.

Tak se jedné noci stalo, že Piškotek přišel opět na návštěvu. Protože jedna skříňka se zásobami nebyla zavřená dost dokonale, musel ji prozkoumat. Tentokrát jej však zaujalo něco jiného než jídlo. V jedné voňavé krabičce se nacházely porcované čaje. Byly to zbytky z čajů používaných v předvolební kampani KDU-ČSL. Není jisté, jestli Piškotka tak unavila četba předvolebních hesel na obalech těchto čajů, nebo jestli chtěl jenom počkat na ráno, aby na to čtení lépe viděl. Jisté ale je, že usnul jako špalek. Ráno pak jedna nejmenovaná

nic netušící kuchařka (PB) vzala onu voňavou krabičku s nic netušícím spícím Piškotkem a zamířila s ní ke kotli s vřelou vodou, aby připravila ranní čaj, když tu náhle probuzený a náležitě vydešený Piškotek před očima neméně vydešené kuchařky z krabičky vyskočil. Alfréd alias Piškotek nakonec dopadl mimo kotel s vřelou vodou, takže k snídani byl čaj a nikoli plší polévka. Někteří z nás jsou rádi, že tato příhoda Piškotka od dalších nočních návštěv neodradila. Stojí za pozornost i politické souvislosti této události. Zajímavý je plšíkův zájem o politiku, jeho politická orientace i skutečnost těžkého probuzení přesně dva měsíce po volbách.

J. N.

21. Festival mládeže v Medžugorji 31. 7. - 6. 8. 2010

Dřív jsem si myslel, že festival mládeže je pouze pro mládež, a tak jsem se informacemi o jeho konání v Medžugorje příliš nezabýval. Pak jsem ale na outi v Křešicích potkal svého kamaráda, a ten mě asi třemi větami přesvědčil, že festival není jen pro mládež a že je třeba v Medžugorji každé modlitby k Panně Marii za duchovní obnovu našeho národa. A tak jsem se přihlásil u cestovní kanceláře Verité, a protože už nebylo volné nějaké ubytování, sbalil jsem stan, spacák a karimatku a jel.

Cestu provázely mírné zmatky, ale vždycky s dobrým koncem. Zpoždění autobusu v Brně (asi dvě hodiny) řidiči po cestě dohnali. V autobuse nás provázely dvě mladé dívky z Verité, které měly kromě prezence zajistit duchovní program na cestu. Dozvěděli jsme se ale, že v Medžugorji nikdy nebyly, nejsou věřící a videokazety o Medžugorji zapomněly vzít s sebou. Přihlásila se ale jedna hodná a obětavá poutnice, která nás všechny oslovila s prosbou o příspěvek do programu a program zorganizovala - růženec, duchovní písně s kytarou, korunka k Božímu milosrdenství, povídání o Medžugorji a Lurdech, svědectví, úvahy ...sebelepší cestovní kancelář by takový program nevytvořila! A třetí problém - zmatek s ubytováním - se nakonec vyřešil, a dokonce se objevilo i volné místo s postelí na spaní pro mne! Bydleli jsme sice dost daleko od kostela, ale ubytování bylo pěkné.

Celý program zahrnující duchovní úvahy, svědectví, adoraci, modlitby, mše i růženec byl pod širým nebem, překládaný do rádií se sluchátky, mohli jsme si naladit češtinu nebo slovenštinu. Program pochopitelně nebyl povinný. První den, po česko-slovenské mši bylo přivítání mládeže z jednotlivých zemí světa, skupinky mladých lidí se svojí státní vlajkou přistupovaly v průvodu k mikrofonu - přišli mladí z devětašedesáti zemí celého světa! Nejvíce zde bylo Italů, ale nás, Čechů a Slováků zde bylo také velmi mnoho! Při mezinárodní mši sloužilo průměrně 450 - 500 kněží. Neznám přesný počet poutníků, ale bylo nás přes 50 000 a modlitba takového počtu věřících - to je síla!

Svědectví jednotlivců na mě velmi zapůsobila, například svědectví bývalého příslušníka IRA, který se ve vězení obrátil na víru, svědectví bývalých narkomanů z Cenacola, svědectví sestry Elvíry ... Ale nejvíce na mě zapůsobily noční adorace (silné duchovní zážitky). Po noční adoraci bylo jeden den divadlo

mládeže z Cenacola (komunita sv. Zdislavy pro pomoc drogově závislým), jednou noční světelné procesí Medžugorijí, a předposlední den noční výstup na Křiževac, kde se čekalo na východ slunce a ranní mše svatá na vrcholu.

Sledování divadla mládeže z Cenacola byl pro mě velký kulturní i duchovní zážitek. Přirovnal bych ho k muzikálu, který ztvárňuje dějiny lidstva od Adama a Evy až po zmrtvýchvstání Krista.

Noční světelné procesí Medžugorijí bylo pro mě velmi povzbuzující. Zakoupili jsme si svíčky a připojili se k početné české skupině. Měli jsme dvacet českých vlajek, zpívali jsme naši národní hymnu, píseň Svatý Václave a dále za doprovodu několika kytar duchovní a národní písně. Lidé, kteří nešli v průvodu, nás vítali z oken a teras domů, mávání a ovace typu "ave Maria" nebraly konce. Velmi přátelská atmosféra, kdy srdce lidí z různých národností mají k sobě velmi blízko.

Ještě se vrátím k nočnímu výstupu na Křiževac. Celý výstup a celý zbytek noci jsme se modlili růženec. Za bouřky, která nás tam zastihla, osvětlování blesky, za rachotu hromů jsme se promodlili celou noc. Modlitbou srdce. Na různé úmysly, poslední desátky na úmysly Panny Marie. Z oné bouřlivé noci si odnáším dar modlitby srdcem a vzápětí dar víry srdcem. Během ranní mše přestávalo pršet, bouře se utišila a začalo vycházet slunce, klid a mír. A po mši jsme zaslechli z vrcholu zpěv české hymny. Skupina Čechů s naší vlajkou zpívala naši národní hymnu, držíce se za ramena. Rádi jsme se k nim přidali a byl to pro nás jakýsi symbol duchovní obnovy českého národa. Den předtím totiž měla česká skupinka mladých přímlovu při mši za duchovní obnovu našeho národa.

Závěrem chci jen sdělit, že Medžugorje je požehnané místo, kde může člověk obdržet spoustu duchovních darů pro svůj život. Od mého návratu tím stále žiji. A přitom je to tak prosté, stačí jen používat pět účinných zbraní Panny Marie proti zlu:

- častá svátost smíření
- častá posila ve svátosti eucharistie
- modlitba růžence
- četba a zamyšlení se nad biblí (vezmi a čti ...)
- půst

P.

Italové v Olešnici

Zatímco se v předvečer pouti v mnoha olešnických domácnostech dopékaly koláče a předchystával slavnostní oběd, u katolického domu se vyrobil autobus návštěvníků z italské Vincenzy. Za to, že se právě v Olešnici zastavila skupina Italů, vracejících se ze své cesty po krásách Čech (Prahy) a Polska, vděčíme česko-italskému farářskému přátelství (pan farář má prostě známé všude). Italští návštěvníci nebyli uvítáni pizzou, ani chlebem a solí, ale pořádným hrncem guláše. K prohlídce jim nebyly nabídnuty staré antické památky,

ale muzeum veteránů a výstava v podkroví radnice (přiznávám, že jsem do této chvíle netušila, jak se italsky řekne např. "osmiválec"). Po večeři se „mladí“ z Vincenzy chopili kytar a kláves a předvedli nám, jak je italský národ muzikální. Tady je nutno vyseknout poklonu i olešnickým a křtěnovským mladým zpěvákům, kteří nezůstali ve zpěvu pozadu. Večer se pak Italů chopili jejich ubytovatelé a odvedli si je do svých domovů, aby si cestovatelé odpočali před dalším putováním.

Ráda bych touto cestou tlumočila jejich spokojenost s pohostinstvím v českých rodinách, byla to pro ně milá zkušenost. A co pro olešnické?

Kateřina Čadková

Pout'ový táborák

K olešnické svatovavřínecké pouti již neodmyslitelně patří táborák s pohádkou v Kněževsi. Letos jsme k tomuto účelu nacvičili zbrusu novou pohádku „Ať žije vévoda Josef!“ Je to příběh o princí Adamovi, který chce zažít velké dobrodružství, jeho dobrém příteli Matějovi a dvou podvodnících. V pohádce se také setkáváme s králem a královnou, princeznou Klárkou, písařem, služebnou Ankou, rozlobenou zvukařkou, stěžující si divačkou, panem soudcem, drábem, třemi trhovkyněmi sdruženými v občanském spolku „Odhodlané občanky“ a s kočovnými herci, kteří nás celým příběhem provází. Prostě příběh zcela pravdivý, o přátelství a lásce a o tom, co se může stát, když zvolíš špatné rádce. Po pohádce jsme zapálili táborák, opekli párky a povídali si až do noci. Díky vám, kteří jste jakkoli pomohli s přípravou táboráku, hercům za skvělé výkony a divákům za úžasnou atmosféru. Díky vám všem za krásné společenství a příjemné ukončení poutního dne.

Markéta Bílková

Pěší pout' na Velehrad

Už několik let naše rodina poskytuje ubytování velehradským poutníkům. Letos jsme spolu s několika spolubratry ministranty přijali nabídku a zároveň pozvánku od našeho vedoucího ministrantů Honzy Novotného, že pokud půjdeme na pěší pout', tak se nás ujme.

Vydali jsme se do Letovic, kde na nás čekal oběd. V kostele nám místní pan farář požehnal a my se vydali do Boskovic. V Boskovicích byla mše svatá a po ní rozdělení poutníků. Vzhledem k tomu, že nás bylo víc, tak si každý vzal o dva až tři lidi víc. Jedna paní chtěla tři nebo čtyři slušné poutníky, načež si vzala nás sedm „neslušných“ ministrantů, se slovy: „... kam se to do toho paneláku vlezte?“.

Vlezlo. Druhý den jsme se vydali do Sloupu k P. Marii Bolestné, kde bylo pro nás nachystáno čtyři stovky výborných koláčů s čajem. Po nasycení jsme šli do Ruprechtova, kde byla mše svatá. Pak jsme šli spát do místní tělocvičny, kde jsme hráli před spaním fotbal. Po ranních chválách vyšlo dál sto jedenáct poutníků. V Račicích se k nám přidal proud vedený P. Peňázem. Farníci v Roštěnicích pro nás připravili výborný oběd, který jsme měli i na příští den.

V Milonicích nás přivítal místní pan farář. My čtyři ministranti jsme se ubytovali na faře. Druhý den jsme se vydali na horu sv. Klimenta, kde se konala cyrilometodějská pobožnost vedená P. Peňázem. Poté jsme šli do Boršic, kde byla mše svatá. Nás sedm ministrantů se ubytovalo na menší farmě. Občerstvili nás česnekovou pomazánkou, kozím mlékem a kozím sýrem. Další den nás vycházelo už několik stovek na Velehrad. Na nádvoří byla obnova zasvěcení národa Bohu skrze P. Marii, obnova křestních slibů, pak následovala mše svatá, jejímž hlavním celebrantem byl olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Po odpočinku a občerstvení bylo svátostné požehnání a odjezd domů.

K tomu počítejte každý den: jeden až dva celé růžence, mši svatou, promluvy o Desateru Božích přikázání, puchýře, námahu, pot, slunce, déšť ...

Vít Sobotka

Cyklotour

V týdnu po olešnické pouti jsem strávil spolu s ostatními mládežníky a panem farářem tři dny na kolech. První den jsme ujeli úžasných čtyřicet tři kilometrů.

Jeli jsme z Olešnice do Štěpánova nad Svatkou, přes Dalečín a kolem Vírské přehrady. Nejlepší na tom bylo, že jsme jeli skoro pořád z kopce nebo po rovině. Druhý den jsme navštívili hrad Pernštejn a konečně jsme se i vykoupli v Bystřici. Nebylo to sice velké, ani hluboké koupaliště, zato bylo uprostřed náměstí a měli jsme spoustu diváků (byla to kašna). Den jsme zakončili mší svatou ve Víru. Poslední den po cestě domů jsme se vykoupli

v rybníku ve Čtyřech Dvorech, abychom domů přijeli čistí. Velké poděkování patří všem, kteří nám vařili, a zvláště panu farářovi, který měl odvahu s námi jet. Brzké uzdravení přeji všem, kteří havarovali. Děkuji všem účastníkům za dobré společenství a těším se na další Cyklotour.

Vojta Knotek

Ministrantský čundr

Sedmero statečných ministrantů se vydalo za kulturními i přírodními krásami v okolí Doubravníku a Tišnova. Na své cestě museli čelit dešti, větru (tornádo se jim naštěstí vyhnulo) a mnohým jiným těžkostem.

Na čundr jsme vyrazili v pondělí vyhlídkovým autobusem 257 směr Brumov. Odtud kolem kostelíka sv. Stanislava, s ostružinovou zastávkou v Synalově, na Sýkoř s vysílačem a skálou schovanou tak, že jsme ji ani nenašli. Po cestě ze Sýkoře nás zastihl déšť, a tak jsme na místo noclehu dorazili lehce zkropení. Následující ráno pršelo, tak jsme stihli i generální audienci ministrantů u Svatého otce a jeho promluvu k ministrantům. Z audience jsme se vydali do Černvíru na nejstarší most na Moravě a do Doubravníku na vlak do Tišnova. V Tišnově jsme se byli podívat na klášter cisterciáček Porta coeli v Předklášteří. Poté jsme se odebrali ne sice do hajan, ale aspoň do Hajánek a spalo se nám tam náramně. Nejenom že skoro nepršelo, ale noční vítr-dozvuk olešnického tornáda-odfoukl všechny komáry a s nimi málem i náš stan. Poslední den jsme viděli skoro

nevídaný jev-nebe bez mraků. Po cestě jsme na hradě Trmačov zavzpomínali na nejmenovanou olešnickou rodinu a vydali se do Újezdu u Černé Hory, odtamtud už autobusem domů. Doufám, že se tato akce líbila všem tak jako mně. Závěrem bych chtěl poděkovat všem informátorům, kteří nás informovali o každé přehánce či tornádu.

Vojtěch Novotný

Pout' do Neratova

V neděli na slavnost Nanebevzetí Panny Marie vyrazili brzy ráno do Neratova také poutníci z Olešnice a okolí. Autobus nestačil, proto jsme museli vzít ještě dvě auta. A čím to, že byl tak velký zájem? Neratov se svým poutním kostelem je totiž naprosto úžasné místo. Navíc hlavním celebrantem mše svaté byl náš nový pražský arcibiskup Dominik Duka. Chrám, který povstal během posledních dvaceti let z trosek, pojal, i když jen tak tak, všechny poutníky, takže nás neznepokojila ani krátká bouře během bohoslužby. Po cestě zpět jsme pak navštívili další zajímavá poutní i nepoutní místa a večer jsme se, Bohu díky, všichni vrátili domů.

Vít Plíhal

Rodiny ve Žďáře

Brněnské centrum pro rodinu pořádá už tradiční akci, které se může účastnit opravdu každý. Oprávněn ke vstupu je totiž ten, kdo má rodinu nebo do nějaké rodiny patří. A myšlena je tím i širší rodina křesťanská. Všem, kdo přijeli 28. srpna dopoledne do zámeckého areálu ve Žďáře nad Sázavou, byla nejdřív docela zima. Hodně foukalo a pršelo, našťastí během mše dostala obloha trochu rozum a vykouklo nesmělé slunce. Jen vítr si nedal říct a snažil se z nás ofoukat prach všedních dní, abychom takový sváteční den v zámeckém areálu náhodou neproklimbali.

Při mši svaté nás byl plný chrám, odhady hovoří o dvou tisících poutníků, což je klidně možné. My byli vzadu v kostele a po vyšplhání na kůr jsme viděli biskupa vpředu jako mušku jenom zlatou, zato jsme dobře slyšeli, jak nás láká, abychom „VZALI a ČETLI!“ - hádejte, co? Mluví o biblickém programu pro celou brněnskou diecézi, tedy i pro vás, milí čtenáři olešnického zpravodaje. Je to akce, která nás má konečně dovést k tomu, abychom četbu Písma neomezili jen na nedělní tři úryvky.

I když nás bylo tolik, na všechny se při mši dostalo, otci biskupovi pomáhalo víc kněží. Pak nám požehnali a my vyrazili ven - tedy spíš pomalu vyproudili - v tom počtu - na program. Pro nejmenší tu byla místnost na krmení a přebalení, pro větší výtvarné dílny, loutková pohádka divadla Bedruňka, úkoly v biblické zahradě i výtvarné dílny. Pro větší tu bylo rytířské nádobíčko v podobě kyjů, mečů, dřevců a halaparten, díky kterým klukům nemohla být zima ani chvíli. Svůj program měla i mládež (poslechový hudební pořad), dospělí mohli zajít na koncert Oborohu i na přednášku P. Vojtěcha Kodeta nebo na Kurz efektivního rodičovství. Otužilci mohli zkusit i tanec vsedě na židlích a plavbu na lodičkách po rybníku. Jeden ani nevěděl, kam má skočit dřív. Aspoň jsme se při tom skákání trochu zahřáli. Naštěstí byla v areálu i čajovna, kde se člověk zahřál taktéž mačkáním ve frontě a horkými nápoji. Ale byla to jiná fronta než v masně, tady bylo vidět rodiny s pěti, šesti nebo i sedmi dětmi, které se k sobě dokázaly chovat ohleduplně. K slyšení nebylo obvyklé nadávání, kritizování a prskání, ale ledacos zajímavého. Do řeči se s vámi klidně dali i úplně cizí lidé, takže si člověk nepřipadal sám nebo opuštěný. Pomalu se většina z nás zmocnila radost z obvyklého lidského společenství, které když je alespoň trochu nesobecké, přináší člověku krásný pocit sounáležitosti s něčím dobrým a velikým. Tak nějak brzy - už ve tři čtvrtě na čtyři - bylo závěrečné požehnání. Ale slunce konečně dostalo sílu a tak se nám ani nechtělo domů, ještě jsme šli na procházku. Plní dojmů a velice spokojení, s těšením, že takové setkání může člověka naplnit. Pojed'te za rok také, máte to kousek!!!

IK

Pout' do Bohuňova pro děti, rodiče a ostatní příznivce

Snad každý ví, že 1. září začíná školní rok. Kromě toho, že začíná škola, tak celá církev slaví svátek sv. Jiljí. Jméno je to pro nás velmi neobvyklé. Neznám nikoho, kdo by se jmenoval Jiljí, ale kostel, který nese jméno tohoto světce, máme za humny, v sousední farnosti Bohuňov. A protože pout' je mnohem příjemnější záležitost než škola (hlavně pro děti), tak jsme si začátek školního roku zpříjemnili pěší poutí k sousedům do Bohuňova na svátostné požehnání.

Na Veselku jsme jeli auty, z Veselky polní cestou z kopce dolů. Počasí nám přálo a za chvíli jsme byli v Bohuňově. V kostele jsme se cítili jako doma, protože se taky opravuje. Oltáře byly zakryté igelity, takže děti nemohly splnit úkol, který po cestě dostaly - najít atributy sv. Jiljí.

Svátostné požehnání nám udělil otec Hladil za asistence olešnických ministrantů. Potom jsme navštívili pout'ové atrakce a hurá zpátky vzhůru do kopce. Když jsme přišli na Veselku, byla otevřená kaplička - také sv. Jiljí, kterou jsme zevnitř ještě nikdy neviděli. Měli taky pout', ale mše sv. se tam už asi dlouho nesloužila. Všude byly pavučiny, ale obraz světce jsme viděli dobře, takže jsme určili i ty atributy - laň a šíp. Domů jsme se vraceli s pocitem krásně prožitého odpoledne.

J.S.

Expedice Makedonie - Řecko (s příměsí Kosova) 2010

„Nejlepších dvanáct po sobě jdoucích dní života“ - těmito slovy většina účastníků hodnotila tuto překrásnou expedici pořádanou Diecézním centrem mládeže. Na pětáctýřicet účastníků, převážně vysokoškoláků brněnské diecéze (z farnosti jsme byli společně s Vítou Plíhalem) navštívilo během expedice mj. makedonské národní parky Šarplaninu a Pelister, pohraničí Kosova, Ohrid, Meteoru, Olymp, Egejské moře, Soluň či Skopje. Místa byla velmi krásná, ale v nezapomenutelný zážitek proměnila expedici úžasná parta lidí s naprosto krásnými vztahy.

Vždycky jsem měl problém s tím, představit si nebe jakožto stav duše a raději jsem si budoval hmotnou představu (sporty, cestování, filmy, dobrý jídlo...), která mi přišla lákavější. Na expedici jsem zažil a pochopil, že nehmotné velmi převyšuje hmotné, a že nic hmotného člověka dokonale šťastným nemůže udělat. Expediční atmosféra, mezilidské vztahy a hluboké zážitky mi pomohly mnohé pochopit. Snad už líp chápu, co je to nebe, a taky se tam mnohem víc těším.

Honza Novotný

Farní pouť do Sloupu, do Křtin a na Vranov

V sobotu 18. 9. jsme tak jako každý rok vyrazili na pouť k Panně Marii. Sice už to nebylo tak jako dřív, pěšky, ale s panem Šauerem. Využili jsme služeb jeho autobusové dopravy a vezli se pěkně krytým vozem. Sedmdesát nás bylo a Sloupský poutní kostel, kam poutníci putují již více než 250 let, jsme s pomocí místních farníků poměrně slušně zaplnili. Mši svatou celebroidal náš otec Pavel. Poté jsme se vybavili poutními oplatky z výroby hostií v Bílé Vodě a takto obtěžkáni jsme směřovali k dalšímu místu. Tím byly Křtiny, kde nás přivítal P. Peňáz. Po poutavém vyprávění o historii tohoto poutního místa, kterému se také říká „První Ave“ a které letos slaví 800 let od zjevení Panny Marie v nedaleké Bukovince, nás čekala křížová cesta v ambitech chrámu a pro zdatnější poutníky Mariánská radostná cesta lesem u Křtin. Jelikož v den naší pouti probíhal slavnostní „Den Křtin“, měli jsme též možnost navštívit věž chrámu a kryptu, které běžně otevřené nebývají. Zakončení naší pouti proběhlo svátostným požehnáním na Vranově, kde také letos slaví jubileum - 770 let od zjevení Panny Marie. Sestra Zdislava nám přiblížila některé skutečnosti o tomto místě a také o sošce Panny Marie, která nad svatostánkem vévodí celému chrámu. Tato dřevěná soška je takový dar z nebes. Ptáte se na autora tohoto mistrovského díla? Panna Maria se zde v roce 1240 zjevila šlechtici, který zbloudil v místních lesích, uzdravila jeho oční vadu, ukázala mu cestu z lesa, a na místě zjevení zanechala právě tuto sošku. A tak jako si Matka Boží přála uzdravení tohoto šlechtice, a také záchranu Olešnických od moru, tak i dnes si přeje uzdravení našich nemocí, našich vztahů. Přeje si, abychom opět „viděli“. Přeje si naše uzdravení a ukazuje nám cestu, když zabloudíme.

Pozvánky

- 4.10. pondělí - žehnání zvířátek
- 23.10. sobota ve 20.00 - Misijní vigilie
- 24.10. misijní neděle - Misijní jarmark
- 27.11. sobota v 17.00 - Ekumenická bohoslužba se zpěvy z Taize
- 28.11. neděle - prodej knih, Adventní jarmark
- 5.12. neděle - pouť v kostele sv. Mikuláše
- 13.12. pondělí - Nový Jeruzalém
- 12.12. neděle - prodej knih

Česká televize připravila pro letošní podzim nový šestnáctidílný seriál určený především pro mládež s názvem TANCÍCÍ SKÁLY. Po původu a smyslu světa a lidí pátrá věda, mystika i umění. Která pravda je ta pravá? Dokumentární seriál staví vedle sebe všechny tyto pravdy jako střípky mozaiky, která takto možná lépe poukazuje na Pravdu, která je za tím. Seriál nedává odpovědi, ale snaží se rozbít zjednodušující mýty a klást otázky. Provází a hledá Igor Dostálek, podle scénáře Marka Orko Váchy a Jana Hanáka, v režii Jana Hanáka.

Pořad vysílá od 5. září 2010 do Vánoc, každou neděli po 11.00 hodině na ČT 2.

www.tanciciskaly.cz

Svatosti a svatostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byla pokřtěna**

dne 11.7.2010 Anežka Knotková, nar. 25.5.2010 v Boskovicích

Do stavu manželského vstoupili:

dne 24.7.2010 Ivana Kozlová a Jiří Vysloužil

dne 18.9.2010 Jitka Bubeníková a Jan Kroupa

Na poslední cestě jsme vyprovodili :

dne 30.7.2010 paní Bohuslavu Koukolovou, nar. 9.11.1941

dne 13.8.2010 paní Jindřišku Vodákovou, nar. 5.1.1930

dne 4.9.2010 paní Ludmilu Fialovou, nar. 10.8.1922

dne 24.9.2010 pana Pavla Novotného, nar. 13.7.1938

dne 25.9.2010 pana Emila Kotlána, nar. 23.2.1933

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.